

فرا تهران

مهمان همیشگی ماهی‌ها

به یاد ۶۶ کودک شهید
ایرباس ۶۵۵

نگاهی به پنج پوستر با محوریت هفته حقوق بشر آمریکایی

یک نمایشگاه

هفته‌ای که گذشت در تقویم رسمی کشور به نام هفته «حقوق بشر آمریکایی» نامگذاری شده است. هفته‌ای که قرار است یادآور خاطرات تلخ مردم ایران از جنایت‌های آمریکایی‌ها و دست‌پرورده‌هایشان در حق این سرزمین باشد. فرارسیدن هفته حقوق بشر آمریکایی و سالگرد سرنگونی هواپیمای مسافربری جمهوری اسلامی ایران توسط ناو آمریکایی وینسنس، بهانه خوبی بود تا حوزه هنری استان هرمزگان، یک مجموعه پوستر ویژه را منتشر کند. مجموعه پوستری که به همت هنرمندان هرمزگانی تهیه و هفته گذشته رسماً رونمایی شد. این هفته صفحه «فرا تهران» حال‌وهوایی شبیه گالری خواهد داشت و در کنار هم، این مجموعه پوستر را مرور می‌کنیم.

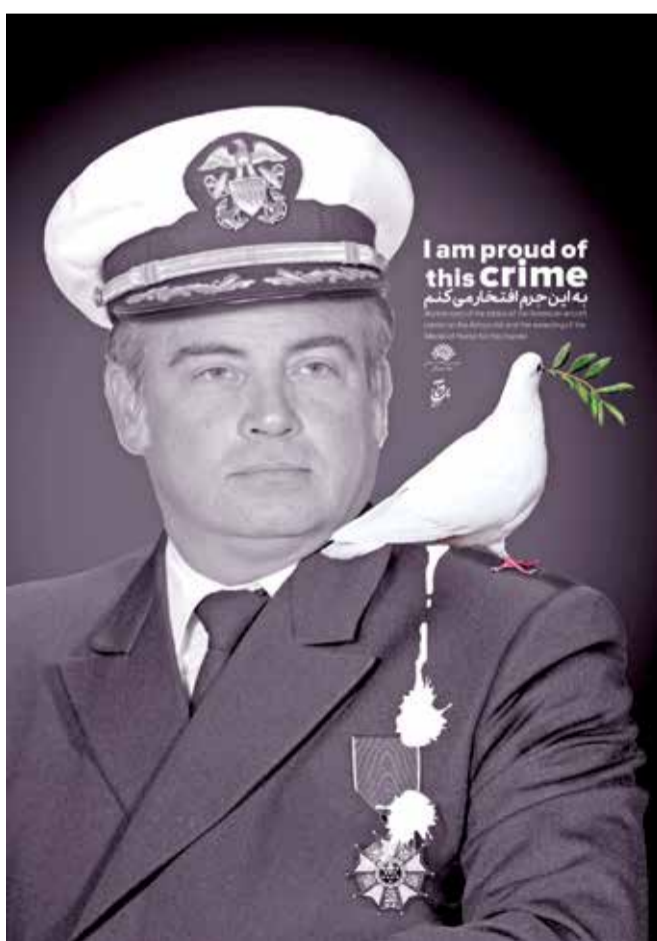

اینجا با یک تصویرپردازی لطیف مواجهیم که با استفاده از استعاره گل سرخ، شهدای پرواز بی‌ بازگشت ۱۳۶۷ را صورتگری کرده است. طراحی با کیفیت اثر و بافت دلنشین گل‌های سرخ، به این تصویر حال‌وهوایی خاص و ممتاز بخشیده که عمیق شدن در آن، قلب بیننده را می‌فشارد.

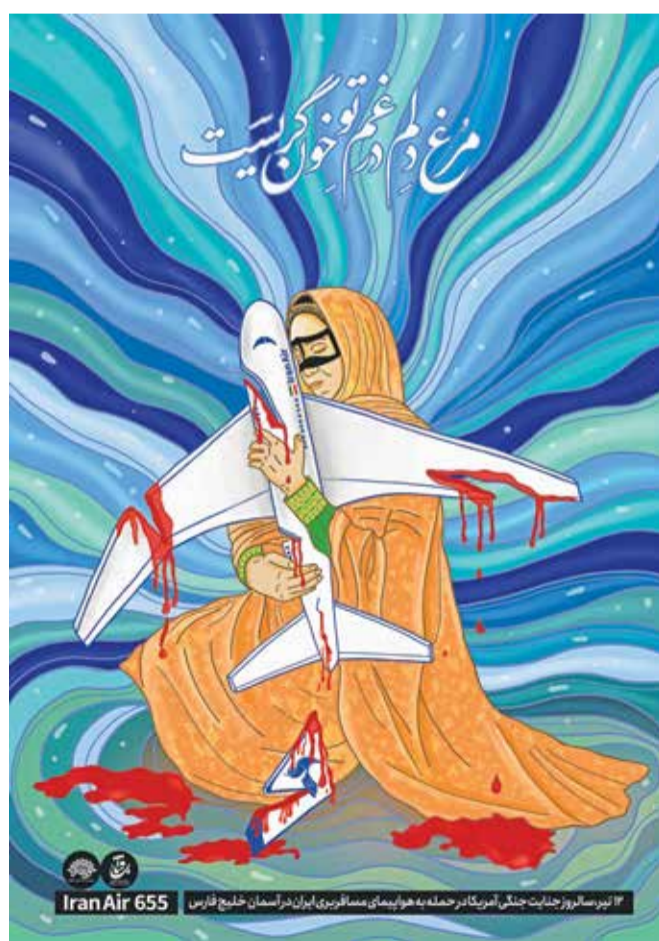
یک اثر مادرانه دیگر که با عبارت «میهمان همیشگی ماهی‌ها» رنگ و بوی شاعرانه‌ای گرفته است. انگار این پوستر، زمان را درنوردیده و از آن سوی این جهان، احوالات شهدای کودک جنایت ۱۲ تیر ۱۳۶۷ را یادآوری می‌کند. رنگ سیاه و سفید غالب در پوستر باعث شده تا رنگ لطیف ماهی‌های توی قاب، حس حسرت‌برانگیز کار را بیشتر و دلنتگی تماشاگر را مضاعف کند. این، یک روایت هنرمندانه و حزن‌آلود از احوال مادرهایی است که فرزندان خود را به آب‌های خلیج فارس سپرده‌اند و اگرچه غمگین‌اند، اما خوب می‌دانند که مام وطن در خلیج فارس، آداب فرزندداری را خوب بلد است.

این تصویر شبیه تصویر اول گالری ماست ولی این بار بدون نمایش چهره کاپیتان ناو منحوس وینسنس. تصویرگر مادر این پوستر، بیان خود را محدود به یک اتفاق خاص نکرده و ورای زمان و مکان، آنچه سال‌هاست بر ملت‌های رنج‌کشیده جهان می‌رود را بازخوانی می‌کند.

یک پوستر صریح و عصبانی در واکنش به اتفاق تلخ ۱۲ تیر ۱۳۶۷. طراح این پوستر نخوابسته و نتوانسته خشم خود از جنایت رخ داده در آب‌های خلیج فارس پنهان کند. برای همین کیوتر صلح را در حال قضای حاجت بر روی لباس ویلیام راجرز، ژنرال آمریکایی و فرمانده ناو وینسنس، به تصویر کشیده است؛ تصویری که بدون تعارف، دیدگاه و نگاه تصویرساز نسبت به نمادهای صلح در جهان فکری غربی‌ها را بیان می‌کند. در چنین قابی، شاخه زیتونی که در دهان کیوتر صلح قرار دارد معنای کنایه‌آمیز و غریبی پیدا کرده است. و به عبارت بهتر، گرافیکست ما با این تصویرگری، عملاً دارد پرسشی را بر سر حامیان حقوق بشر آمریکایی فریاد می‌زند: «دقیقاً از کدام صلح حرف می‌زنید؟»

در این تصویر هم عنصر احساس پررنگ است و این بار یک تصویرسازی از زنان بومی بندرعباس در محور پوستر قرار گرفته است. آغوش گشودن ایماز زن بندری برای هواپیمای ساقط شده، حال‌وهوایی مادرانه به این اثر بخشیده است. تصویرساز ما در این اثر یک شهر بزرگ به وسعت بندرعباس را فراخوانده تا برای رفتگان پرواز تلخ ۱۳۶۷ مادری بکنند.